

Scénář k rozhlasové reportáži

ANIČKA: S panem Holým jsme se potkaly v pečovatelském domově Sue Ryder. Vyprávěl nám o svém zapojení v odboji proti nacismu během svých skautských let, o tom, jak skoro zachránil parašutisty nebo jak vnímal v roce 1968 okupaci z východního Berlína a o své následné cestě domů.

VIOLA: Pan Holý byl právě ve východním Berlíně na jachtařských závodech, když mu kamarád o půlnoci 21. srpna s rádiem v ruce povídá:

PAN HOLÝ: “něco se ve světě děje, celej svět mluví ve všech možnejch jazycích, že se něco v Československu a v Praze děje”

ANIČKA: Zprávy o okupaci se rychle roznesly do celého světa.

VIOLA: České výpravě bylo oznámeno, že zatím v Berlíně musí zůstat.

PAN HOLÝ: “my jsme říkali - my chceme domů a on říkal - nejde to teďka prostě, nemůžete”

PAN HOLÝ: “ty jachtaři německý, ty jako nás podporovali, že nás brali k sobě, k rodině a domů”

VIOLA: Stejně jako v Československu se tam poslouchal zahraniční rozhlas a tak měl pan kapitán o dění doma průběžný přehled.

PAN HOLÝ: “šel jsem se vim že sem se šel podívat i na naše vyslanectví, jestli by s tím nešlo něco udělat, jenomže tam jsem přišel, vytlučeny okna a už tam byla německá policie”

PAN HOLÝ: “pak pro nás přistavili autobus a řekli tady nasedněte do autobusu a pojedete domů”

VIOLA: Když už konečně vyrazili na cestu domů, museli poslední kilometr cesty k českým hranicím dojít pěšky — řidič autobusu si k nim netroufl dojet.

ANIČKA: S okupací nesouhlasila spousta občanů, ani mnoho vojáků nebo policistů.

PAN HOLÝ: “naši ty celníci a ty pasový úředníci, všichni měli na čepicích tu červenobílou stužku jako měl Masaryk”

PAN HOLÝ: “a prostě pomáhali nám, seč mohli”

VIOLA: Poradili jim, kam jet, a kterým místům se raději vyhnout. Pan kapitán se díky tomu bezpečně vrátil domů.

ANIČKA: Rudolf Jan Holý zemřel 6. října 2019 a ještě ten rok vyjel na svoji poslední plavbu. Až do smrti byl kronikářem Českého jachtklubu a jeho čestným předsedou.

PAN HOLÝ: “zažili jsme toho dost, někdy až moc”